

Daniels Bog – et hundrede og toogtresindstyvende

Roms profetiske tid: Afsløringen af synet

Jeff Pippenger

2024-03-27

Rom fastslår synet, og Rom åbenbares i sin „tid“. Dette er en udtalelse af Søster White, hvori hun angiver, hvad der bør forstås som det åbenlyse:

„Åbenbaringen er en forseglede bog, men den er også en åben bog. Den optegner vidunderlige begivenheder, som skal finde sted i de sidste dage af denne jords historie. Denne bogs lærdomme er bestemte, ikke mystiske og uforståelige. I den føres den samme profetiske linje videre som i Daniel. Nogle profetier har Gud gentaget og derved vist, at der må tillægges dem betydning. Herren gentager ikke ting, som ikke er af stor betydning.“ Manuscript Releases, bind 9, 8.

„Herren gentager ikke ting, som er uden stor betydning“, og de „tider“, der er forbundet med Rom, gentages igen og igen. Det er af „stor betydning“ at forstå den „tid“, der er forbundet med Rom, for det er dette, der åbenbarer Rom som det emne, der fastlægger synet. Syv gange henvises der direkte i Daniel og Åbenbaringen til de tolv hundrede og tres år med paveligt herredømme.

Og han skal tale store ord imod den Højeste og undertrykke den Højestes hellige, og han skal tænke på at forandre tider og lov; og de skal gives i hans hånd indtil en tid og tider og en halv tid. Daniel 7:25.

Og jeg hørte manden, som var klædt i linned, og som stod over flodens vande, da han løftede sin højre hånd og sin venstre hånd mod himmelen og svor ved ham, som lever evindeligt, at det skal være en tid, tider og en halv tid; og når han har fuldendt at knuse det hellige folks magt, skal alle disse ting være til ende. Daniel 12:7.

Men forgården uden for templet skal du lade være og ikke opmåle den; for den er givet til hedningerne, og den hellige stad skal de nedtræde i toogfyrré måneder. Åbenbaringen 11:2.

Og jeg vil give mine to vidner myndighed, og de skal profetere i tusind to hundrede og tres dage, klædt i sæk. Åbenbaringen 11,3.

Og kvinden flygtede ud i ørkenen, hvor hun har et sted beredt af Gud, for at de dér skulle sørge for hendes underhold i tusind to hundrede og tresindstyve dage. Åbenbaringen 12:6.

Og der blev givet kvinden den store ørns to vinger, for at hun skulle flyve ud i ørkenen til sit sted, hvor hun næres i en tid og tider og en halv tid, borte fra slangens ansigt. Åbenbaringen 12:14.

Og der blev givet ham en mund, som talte store ord og bespottelser; og der blev givet ham magt til at fortsætte i toogfyrré måneder. Åbenbaringen 13:5.

Disse syv direkte henvisninger fremviser forskellige specifikke profetiske kendetegn ved Rom. Det er i disse skriftsteder, at Rom åbenbares. Søster White tilføjer, at disse perioder også fremstilles som „tre et halvt år eller 1260 dage“. Man finder hverken „tre et halvt år“ eller „et tusind to hundrede og tres dage“ i Bibelen. Søster White anvender blot beregningen af de syv henvisninger i overensstemmelse hermed.

“I kapitel 13 (vers 1–10) beskrives et andet dyr, ‘lig en leopard’, til hvilket dragen gav ‘sin kraft og sin trone og stor myndighed’. Dette symbol, som de fleste protestanter har ment, repræsenterer pavedømmet, der efterfulgte den magt og den trone og myndighed, som engang blev indehæftet af det gamle romerske rige. Om det leopardlignende dyr erklæres det: ‘Der blev givet ham en mund, som talte store ord og bespottelser... Og han oplod sin mund til bespottelse mod Gud, til at bespotte hans navn og hans tabernakel og dem, som bor i himmelen. Og det blev givet ham at føre krig mod de hellige og at overvinde dem; og der blev givet ham magt over alle stammer og tungemål og folk og folkeslag.’ Denne profeti, som næsten er identisk med beskrivelsen af det lille horn i Daniel 7, peger utvivlsomt på pavedømmet.

“Der blev givet ham magt til at fortsætte i toogfyrré måneder.’ Og, siger profeten, ‘jeg så et af dets hoveder, som var det såret til døden.’ Og igen: ‘Den, som fører i fangenskab, skal gå i fangenskab; den, som dræber med sværd, må dræbes med sværd.’ De toogfyrré måneder er det samme som ‘en tid og tider og en halv tid,’ tre et halvt år, eller 1260 dage, i Daniel 7 — den tid, hvori pavemagten skulle undertrykke Guds folk. Denne periode begyndte, som anført i foregående kapitler, med pavedømmets overherredømme i år 538 e.Kr. og endte i 1798. På det tidspunkt blev paven taget til fange af den franske hær, pavemagten modtog sit dødelige sår, og forudsigelsen blev opfyldt: ‘Den, som fører i fangenskab, skal gå i fangenskab.’” Den Store Strid, 439.

Med den inspirerede myndighed til også at betragte tre og et halvt år som den „tid“, der „åbenbarer“ Rom, fremkommer der andre bibelske henvisninger til Rom.

Men jeg siger jer i sandhed: Der var mange enker i Israel i Elias’ dage, da himlen var lukket i tre år og seks måneder, da der var stor hungersnød over hele landet. Lukas 4:25.

Elias’ tre og et halvt år forbinder tiden med Jezabel, som er symbolet på det pavelige Rom i menigheden i Thyatira.

Men jeg har nogle få ting imod dig, fordi du tillader den kvinde Jezabel, som kalder sig selv profetinde, at lære og at forføre mine tjenere til at bedrive utugt og til at spise afgudsoffer. Og jeg gav hende tid til at omvende sig fra sin utugt, men hun omvendte sig ikke. Åbenbaringen 2:20, 21.

Den „tid“, der blev givet den fjerde menighed, repræsenteret ved Jezabel, er også et „tidsrum“.

Elias var et menneske underlagt de samme lidenskaber som vi, og han bad inderligt om, at det ikke måtte regne; og det regnede ikke på jorden i tre år og seks måneder. Jakob 5,17.

Idet søster White kommenterer, at de toogfyrre måneder er det samme som de tusind to hundrede og tresindstyve dage, identificerer hun perioden som „de dage“, som Kristus henviste til.

De her omtalte perioder — „to og fyrre måneder“ og „et tusind to hundrede og tresindstyve dage“ — er de samme og fremstiller begge den tid, i hvilken Kristi kirke skulle lide undertrykkelse fra Rom. De 1260 år med paveligt overherredømme begyndte i år 538 e.Kr. og måtte derfor ophøre i 1798. På den tid drog en fransk hær ind i Rom og gjorde paven til fange, og han døde i landflygtighed. Skønt en ny pave kort efter blev valgt, har det pavelige hierarki siden aldrig været i stand til at udøve den magt, som det tidligere besad.

“Forfølgelsen af kirken fortsatte ikke gennem hele perioden på de 1260 år. Gud forkortede i barmhjertighed mod sit folk tiden for deres glødende prøvelse. Da Frelseren forudsagde den ‘store trængsel’, som skulle komme over kirken, sagde han: ‘Hvis ikke de dage blev forkortet, ville intet kød blive frelst; men for de udvalgte skyld skal de dage forkortes.’ Matthæus 24:22. Gennem Reformationens indflydelse blev forfølgelsen bragt til ophør før 1798.” Den store strid, 266.

Kristus og Søster White identificerer udtrykket „de dage“ som den „tid“, der identificerer det pavelige Rom. Når Daniel taler om den forfølgelse, som fulgte efter, at pavedømmet blev sat på jordens trone i vers enogtredivi i kapitel elleve, omtaler han denne forfølgelsestid som „mange dage“.

Og væbnede styrker skal stå på hans side, og de skal vanhellige styrkens helligdom og afskaffe det daglige offer, og de skal opstille ødelæggelsens vederstyggelighed. Og dem, der handler ugudeligt mod pagten, skal han fordærve ved smiger; men det folk, som kender sin Gud, skal være stærkt og øve store gerninger. Og de forstandige iblandt folket skal belære mange; dog skal de falde for sværd og ild, ved fangenskab og plyndring, i mange dage. Daniel 11:31–33.

Rom åbenbares i forbindelse med den profetiske tid, som er knyttet til det, og derfor siger Paulus, at syndens menneske vil blive åbenbaret i »sin tid«. Det forhold, at Rom stadfæster synet, hvilket, hvis vi ikke kender det, gør, at vi går til grunde, viser, hvorfor denne profetiske tid så ofte og på så mange måder fremstilles; for Gud »gentager ikke ting, som ikke er af stor betydning.« I de foregående vers markeres også slutningen på tidsperioden.

Og de forstandige iblandt folket skal undervise mange; dog skal de falde for sværd og ild, i fangenskab og under plyndring, i mange dage. Men når de falder, skal de få nogenlunde hjælp; men mange skal slutte sig til dem med smiger. Og nogle af de forstandige skal falde, for at de kan prøves og renses og gøres hvide indtil endetiden; thi den kommer endnu først på den fastsatte tid. Daniel 11:33–35.

„Endens tid“ „er endnu til en fastsat tid.“ Det hebraiske ord for „fastsat“ er „moed“ og betyder en fastsat tid eller en aftale. Den profetiske relevans og betydning af den „fastsatte tid“ i Daniels Bog kendetegnes ved, hvor ofte der henvises til den. Meget få laodikeiske adventister, om nogen, erkender, at 1989 var en „endens tid“, og at 1989 derfor var en fastsat tid. Det var en aftale fastsat af Gud, hvor Han ville åbne kundskaben for de hundrede og fireogfyrre tusinds bevægelse. Af denne grund fremfører Daniels Bog vidnesbyrd om, at den „fastsatte tid“ markerer ankomsten af

„endens tid“. I Daniel otte fremstilles dette profetiske symbol.

Og jeg hørte en menneskestemme mellem Ulajs bredder; den råbte og sagde: Gabriel, lad denne mand forstå synet. Så kom han hen til det sted, hvor jeg stod; og da han kom, blev jeg grebet af frygt og faldt ned på mit ansigt. Men han sagde til mig: Forstå, du menneskesøn! for synet gælder endetidens time. Mens han talte med mig, sank jeg i dyb søvn med ansigtet mod jorden; men han rørte ved mig og rejste mig op, så jeg stod. Og han sagde: Se, jeg vil kundgøre dig, hvad der skal ske ved vredens sidste ende; for ved den fastsatte tid skal enden komme. Daniel 8:16–19.

Ligesom med kapitel elleve er ordet »ende« i »endetiden« i disse vers et andet hebraisk ord end det, der oversættes med »fastsat«. Endetiden repræsenterer en periode, som begynder på den fastsatte tid. Den »fastsatte tid« (moed) er en fastsat tid, og endetiden (det hebraiske ord »gets«) er en tidsperiode, som begynder på den fastsatte tid. Det er den »tid«, der åbenbarer Rom, og denne »tid« er så vigtig, at afslutningen på denne tidsperiode og den periode, som følger efter afslutningen på denne tid, fremstilles ved flere vidner. I vers fireogtyve i Daniels kapitel elleve identificeres det hedenske Rom som herskende over verden i en »tid«.

En symbolsk „tid“ er tre hundrede og tres år, for der er tre hundrede og tres dage i et bibelsk år. Det hedenske Rom herskede i en „tid“, og det pavelige Rom herskede i „en tid, tider og en halv tid“. Det moderne Rom hersker i en symbolsk „time“ eller i symbolske „toogfyre måneder“. Der er ingen profetisk tid efter 1844, så „timen“ og „de toogfyre måneder“ er perioden fra den snart kommende søndagslov indtil den menneskelige prøvetids afslutning. Men det hedenske Rom herskede suverænt fra Slaget ved Actium i 31 f.Kr., indtil Konstantin flyttede rigets hovedstad til Konstantinopel i året 330. Vi ved, at de følgende vers taler om det hedenske Rom, for Kristus fremstilles som „pagtens fyrste“, der „skal knuses“, da Han blev korsfæstet. Den magt, som da herskede, var det hedenske Rom, så de vers, vi nu skal se på, identificerer det hedenske Rom.

Og i hans sted skal en foragtelig person stå frem, en, som man ikke vil give kongerigets værdighed; men han skal komme fredeligt og bemægtige sig kongeriget ved smiger. Og med en oversvømmende flods arme skal de skylles bort for hans ansigt og knuses; ja, også pagtens fyrste. Og efter at der er sluttet forbund med ham, skal han handle svigefuldt; for han skal drage op og blive stærk med et lille folk. Han skal trænge fredeligt ind selv på provinsens fedeste steder; og han skal gøre det, som hans fædre ikke har gjort, ej heller hans fædres fædre; bytte og rov og rigdomme skal han sprede blandt dem; ja, mod fæstningerne skal han udtænke sine anslag, men kun for en tid. Daniel 11:21–24.

Ordet »imod« i den sidste sætning i versene betyder i virkeligheden »fra«, og verset siger, at det hedenske Rom skal herske (forudsige sine anslag) »fra« sin fæstning (byen Rom) i tre hundrede og tres år.

„Vers 24. Han skal drage ind i fred, endog til provinsens fedeste egne; og han skal gøre det, som hans fædre ikke har gjort, ej heller hans fædres fædre; han skal sprede blandt dem bytte og rov og rigdomme; ja, han skal lægge sine anslag mod fæstningerne, dog kun for en tid.“

Den sædvanlige måde, hvorpå nationer før Romerrigets dage havde bemægtiget sig værdifulde provinser og rige landområder, var ved krig og erobring. Rom skulle nu gøre det, som ikke var blevet gjort af fædrene eller fædrenes fædre; nemlig modtage disse erhvervelser ad fredelig vej. Den skik, som man tidligere ikke havde hørt om, blev nu indført, at konger ved testamente efterlod deres riger til romerne. På denne måde kom Rom i besiddelse af store provinser.

„Og de, som således kom under Roms herredømme, drog ikke ringe fordel deraf. De blev behandlet med venlighed og mildhed. Det var, som om bytte og rov blev fordelt iblandt dem. De blev beskyttet mod deres fjender og hvilede i fred og tryghed under den romerske magts ægis.

„Om den sidste del af dette vers fremfører biskop Newton den tanke, at belejringsværkerne rejses fra fæstninger, i stedet for imod dem. Dette gjorde romerne fra deres syvhøjede bys stærke fæstning. »Endog for en tid;« uden tvivl en profetisk tid, 360 år. Fra hvilket tidspunkt skal disse år dateres? Sandsynligvis fra den begivenhed, der fremstilles i det følgende vers.

„Vers 25. Og han skal opbyde sin kraft og sit mod mod Sydens konge med en stor hær; og Sydens konge skal oprustes til krig med en meget stor og mægtig hær; men han skal ikke kunne standholde; for de skal lægge onde råd op imod ham.“

„Ved vers 23 og 24 føres vi ned på denne side af forbundet mellem jøderne og romerne, 161 f.Kr., til den tid, da Rom havde erhvervet verdensherredømme. Det vers, som nu ligger for os, fremstiller et kraftigt felttog mod sydens konge, Egypten, og forekomsten af et bemærkelsesværdigt slag mellem store og mægtige hære. Indtraf sådanne begivenheder i Roms historie omkring denne tid?—Det gjorde de. Krigen var krigen mellem Egypten og Rom; og slaget var slaget ved Actium. Lad os kort betragte de omstændigheder, der førte til denne konflikt.“ Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 271–273.

I de følgende vers henviser Daniel igen til den fastsatte tid og enden.

Og han skal opbyde sin kraft og sit mod mod sydens konge med en stor hær; og sydens konge skal oprustes til krig med en meget stor og mægtig hær; men han skal ikke blive stående; for de skal lægge onde råd op imod ham. Ja, de, som spiser af hans bord, skal ødelægge ham, og hans hær skal skylle frem; og mange skal falde dræbte. Og begge disse kongers hjerter skal være indstillet på at gøre ondt, og de skal tale løgn ved ét og samme bord; men det skal ikke lykkes; for enden kommer endnu på den fastsatte tid. Så skal han vende tilbage til sit land med store rigdomme; og hans hjerte skal være vendt mod den hellige pagt; og han skal udrette store ting og vende tilbage til sit eget land. På den fastsatte tid skal han vende tilbage og drage mod syd; men det skal ikke blive som den første gang eller som den sidste. Daniel 11:25-29.

I kapitel otte fastslog Gabriel, at „chazon“, synet om de to tusind fem hundrede og tyve år, ville nå sin afslutning ved den fastsatte tid, og da ville den periode, som betegnes ved „endetiden“, begynde. I dette afsnit er den fastsatte tid afslutningen på de tre hundrede og tres år, hvor det hedenske Rom skulle herske suverænt over verden. I dette afsnit findes der ingen „endetid“, for der var intet forseglet, som skulle åbnes ved afslutningen af denne periode i historien.

I Daniels ottende kapitel blev synet om forbitrelsens „sidste ende“, som var de to tusind fem hundrede og tyve år, der afsluttedes samtidig med de to tusind tre hundrede år, forseglet indtil „endetiden“; for i 1844, som var den fastsatte tid for begge syner, blev den tredje engels lys åbnet. I Daniel 11, vers 30 til 36, skulle der ved afslutningen af den „første forbitrelse“ i 1798 være en periode, fremstillet som „endetiden“, da den første engels lys blev åbnet. Derfor havde hedensk Roms tidsprofeti ikke en endetid, men kun en fastsat tid, som angav, hvornår de tre hundrede og tres år afsluttedes; men den fastsatte tid i 1798 og den fastsatte tid i 1844 åbnede begge et budskab, som skulle forstås i den periode, der fremstilles som „endetiden“.

Rom åbenbares, således som det fremstilles profetisk inden for sin profetiske tid. „Tid og tider og en halv tid“, „toogfyrre måneder“, „tolv hundrede og tres dage“ og „tre og et halvt år“ er nogle af de forskellige symboler, der repræsenterer den periode, hvor pavedømmet herskede under den mørke middelalder. Den tidsperiode, som forbinder milleritternes bevægelse med de hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse, er hundrede og seksogtyve år. Hundrede og seksogtyve er også et symbol på tolv hundrede og tres dage, for det er en tiende eller et tiendedele af dette antal. De hundrede og seksogtyve år fra oprøret i 1863 til den fastsatte tid i 1989 identificerer 1989 som Guds fastsatte møde med sit folk i de sidste dage.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

„Hvordan skal vi granske Skrifterne? Skal vi slå vore læreplæne ned den ene efter den anden og derpå søge at få hele Skriften til at stemme med vore fastlagte meninger, eller skal vi bringe vore tanker og anskuelser til Skrifterne og måle vore teorier på alle sider ved sandhedens Skrifter? Mange, som læser og endog underviser i Bibelen, forstår ikke den dyrebare sandhed, de underviser i eller studerer. Mennesker nærer vildfarelser, når sandheden klart er udstukket, og dersom de blot ville bringe deres læresætninger til Guds ord, og ikke læse Guds ord i lyset af deres læresætninger for at bevise, at deres forestillinger er rigtige, ville de ikke vandre i mørke og blindhed eller nære vildfarelse. Mange giver Skriftens ord en betydning, som passer til deres egne meninger, og de vildleder sig selv og bedrager andre ved deres fejltolkninger af Guds ord. Når vi tager fat på studiet af Guds ord, bør vi gøre det med ydmyge hjerter. Al selviskhed, al kærlighed til originalitet, bør lægges til side. Længe nærede meninger må ikke betragtes som ufejlbarlige. Det var jødernes uvillighed til at opgive deres længe etablerede traditioner, der blev deres ruin. De var besluttede på ikke at se nogen fejl i deres egne meninger eller i deres udlægninger af Skrifterne; men hvor længe mennesker end måtte have næret bestemte anskuelser, bør de forkastes, hvis de ikke klart understøttes af det skrevne ord.

„De, der oprigtigt ønsker sandheden, vil ikke nødig blotlægge sine standpunkter for undersøgelse og kritik og vil ikke blive forurettet, hvis hans meninger og forestillinger modsiges. Dette var den ånd, som blev næret iblandt os for fyrre år siden. Vi samledes med sjælelig byrde og bad om, at vi måtte være ét i tro og lære; for vi vidste, at Kristus ikke er delt. Ét punkt ad gangen blev gjort til genstand for undersøgelse. Alvor prægede disse rådslagninger til undersøgelse. Skrifterne blev åbnet med ærefrygt. Ofte fastede vi, for at vi bedre måtte blive skikkede til at forstå sandheden. Efter inderlig bøn, hvis et punkt ikke blev forstået, blev det drøftet, og hver enkelt gav frit udtryk for sin opfattelse; derpå bøjede vi os igen i bøn, og alvorlige bønner steg op til himlen om, at Gud ville hjælpe os til at se ens, så vi måtte være ét,

ligesom Kristus og Faderen er ét. Mange tårer blev fældet. Hvis en broder iredtesatte en anden for hans træghed i opfattelsen, fordi han ikke forstod et skriftsted, sådan som den anden forstod det, ville den, der var blevet iredtesat, bagefter tage sin broder i hånden og sige: 'Lad os ikke bedrøve Guds Hellige Ånd. Jesus er hos os; lad os bevare en ydmyg og lærevillig ånd;' og den tiltale broder ville sige: 'Tilgiv mig, broder, jeg har gjort dig uret.' Derefter bøjede vi os igen i endnu en bønnestund. Vi tilbragte mange timer på denne måde. Som regel studerede vi ikke sammen mere end fire timer ad gangen, men undertiden blev hele natten tilbragt i højtidelig undersøgelse af Skrifterne, for at vi måtte forstå sandheden for vor tid. Ved nogle lejligheder kom Guds Ånd over mig, og vanskelige afsnit blev gjort klare gennem Guds forordnede måde, og da var der fuldkommen harmoni. Vi var alle af ét sind og én Ånd.

„Vi søgte med den største alvor, at Skrifterne ikke skulle forvrænges for at tilpasses noget menneskes meninger. Vi søgte at gøre vore forskelle så små som muligt ved ikke at dvæle ved punkter af mindre betydning, hvorom der fandtes forskellige opfattelser. Men enhver sjæls byrde var at tilvejebringe en tilstand blandt brødrene, som kunne svare til Kristi bøn om, at hans disciple måtte være ét, ligesom han og Faderen er ét. Undertiden ville en eller to af brødrene stædigt stille sig imod den fremlagte opfattelse og handle efter hjertets naturlige følelser; men når denne tilbøjelighed viste sig, standsede vi vore undersøgelser og udsatte vort møde, for at enhver kunne få anledning til at gå til Gud i bøn og, uden samtale med andre, granske uenighedens punkt og bede om lys fra himmelen. Med udtryk for venlighed skiltes vi for at mødes igen så snart som muligt til videre undersøgelse. Til tider kom Guds kraft over os på en særlig mærkbar måde, og når klart lys åbenbarede sandhedens punkter, græd og frydede vi os sammen. Vi elskede Jesus; vi elskede hverandre.“

„I de dage virkede Gud for os, og sandheden var dyrebar for vore sjæle. Det er nødvendigt, at vor enhed i dag er af en sådan karakter, at den kan bestå prøvelsens test. Vi er her i Mesterens skole, for at vi kan blive oplært til skolen deroppe. Vi må lære at bære skuffelse på en Kristus-lignende måde, og den lektie, som dette lærer os, vil være af stor betydning for os.“

„Vi har mange lærdomme at tilegne os og mange, mange at aflære. Gud og Himlen alene er ufejlbarlige. De, som mener, at de aldrig vil behøve at opgive en næret opfattelse, aldrig få anledning til at ændre en mening, vil blive skuffede. Så længe vi med stædig vedholdenhed fastholder vore egne idéer og meninger, kan vi ikke have den enhed, som Kristus bad om.“
Review and Herald, 26. juli 1892.